

[Erling Olsen]

tionalt forum, så må vi også selv leve op til de spilleregler, som sættes internationalt. Derfor har vi ikke villet deltage i det internationale subsidieres på det handelspolitiske område, og derfor har vi inden for valutapolitikken deltaget i slangesamarbejdet. De justeringer af valutakurserne, som med mellemrum har måttet finde sted, er sket i fuld overensstemmelse med de øvrige deltagere i dette slangesamarbejde. Jeg tror, man kan glæde sig over, at regeringen har haft et bredt flertal i folketinget bag sig i denne handels- og valutapolitik.

I krisepolitikken i øvrigt har regeringen også lagt vægt på, at den kunne samle et bredt flertal her i tinget om hovedlinjerne. En af hovedlinjerne, som er væsentlig, men ikke altid gives tilstrækkelig anerkendelse, er jo, at vi har været enige om her i tinget, at vi kunne ikke bare under vores valutakrise forsøge at bringe valutaunderskuddet ud af verden ved en politik, som satte beskæftigelsen i alvorlig fare. Vi har måttet låne os gennem en del af vanskelighederne, og jeg vil gerne konstatere, at nok har der været diskussion her i tinget om, hvor meget vi skulle låne, og i hvilket tempo vi skulle låne, men at vi skulle låne og af nogenlunde det omfang, vi har gjort, det har der været almindelig tilslutning til. Det viser de vedtagelser af bemyndigelseslove på dette område, som vi har haft her i salen.

Det er også værd at bemærke, at vi ikke har haft større problemer med at låne penge i udlandet. Det har vi ikke, for der har i udlandet været tillid til den økonomiske politik, vi har ført. Der har været tillid til den, fordi vi systematisk arbejdede os frem imod mindre valutaunderskud. Vi har ikke nået alle de mål, vi gerne ville nå på dette område, man møder jo skuffelser en gang imellem, men at vi har trukket i den rigtige retning, det har ingen været i tvivl om ude i verden.

Man har også ude i verden lagt vægt på vor enighed om noget så væsentligt som indkomspolitikken, der er et almindeligt internationalt fænomen, fordi man alle steder siger: skal væksten i gang igen, må vi have dæmpet inflationen, og derfor er indkomspolitik nødvendig. Det har vi sagt her i tinget, og man har set, at vi i den økonomiske politik har lagt hovedvægten på at samle et flertal, som ville stå sammen om noget, hvori

en socialt ansvarlig indkomstpolitik var en væsentlig del.

Det betyder ikke, som det siges fra det yderste venstre, at regeringen bare har solgt ud. Det har heller ikke betydet, at de borgerlige partier har kunnet tilsidesætte de ønsker, der kom fra socialdemokratiet. Nej, det, der er sket i vort brede forlig, er, at vi er kommet hinanden i møde, vi har fundet løsninger, som vi alle fandt afbalancerede, og som var til landets gavn.

Et af de forlig, der kan nævnes som eksempel herpå, var augustforlig II, som dannede optakten til denne folketingssamling. Det indebar naturligvis, at regeringen og socialdemokratiet måtte give køb på nogle områder. Til gengæld fik regeringen og socialdemokratiet praktisk taget hele deres beskæftigelsesplan II gennemført og dermed flere mennesker i arbejde. Og dette er noget overordentlig væsentligt for vort land.

Det er altså lykkedes en mindretalsregering at samle et forholdsvis bredt flertal om hovedelementerne i den økonomiske politik.

Ser vi tilbage på folketingsåret, så må vi også sige, at det er typisk, at reformarbejdet trods krisen ikke er gået i stå. Tværtimod.

Den reform, der kommer til at koste de fleste penge, er nok pensionsreformen, men det er ikke så meget de større udbetalinger – som vi i øvrigt skal skaffe dækning for – som bliver skelsættende, det er princippet i boligydelsen. Her er tale om en virkelig socialpolitisk nydannelse. Den gør det bl. a. muligt for en række pensionister at blive boende, selv om deres lejligheder bliver moderniseret, og dermed er det også et oplæg til den byfornyelsespolitik, som ligger i regeringens hensigter på boligområdet.

På arbejdsmarkedet har vi set en række reformer som led i beskæftigelsespolitikken. I går lagde vi slutstenen på disse nye tiltag for at bringe de langtidsarbejdsløse i gang igen. Her er tale om en nydannelse i den forstand, at vi ikke her tager udgangspunkt i, at nu vil vi lave så og så mange arbejder af den og den art, der bringer så og så mange mennesker i gang, men at vi tager udgangspunkt i det enkelte menneske og søger at virkeliggøre retten til arbejde.

Vi har fået en arbejdsskadelov. Vi har fået sat bedriftssundhedstjenesten på skinner. Vi har også lov til at håbe, at vores efterlønsfor-